

[Einer-Jensen.]

derfor, at det er uheldigt at skabe Særregler her, jeg tror, det tjener Forsikringen daarlign. Jeg vil jo meget nødig, at man skulde skabe Forhold, der kunde medføre, at de unge holdt sig tilbage fra Forsikringen. Jeg tror, at de nye Regler, der indføres med Hensyn til Kontrol, Anvisning, Arbejdskort o. s. v., i tilstrækkeligt Maal skulde kunne dække os imod, at unge Mennesker i Stedet for at søge at skaffe sig Arbejde gaar rundt som arbejdsløse. Dertil kommer ogsaa de Bestemmelser, vi har vedrørende Henvisning til Arbejde i Arbejdslejrene.

Det sidste Spørgsmaal drejer sig om den offentlige Arbejdsanvisnings Organisation. Den offentlige Arbejdsanvisning har i de senere Aar faaet betydelig flere Opgaver end hidtil, jeg kan godt sige større Opgaver. Nu foreslaas en hel Omlægning af Organisationen. Det foreslaas, at der skabes et Tilsynsraad paa 5 Medlemmer, der skal repræsentere hele Arbejdsanvisningens Kontoromraade. Det foreslaas, at Kontorbestyreren ansættes af Ministeren, og det bestemmes, at der kan oprettes Filialkontorer. Udgifterne til Kontorerne og Filialkontorerne skal fordeles paa en anden Maade end hidtil, saaledes at hele det Omraade, Kontoret omfatter, deltager i Udgifterne. Jeg tror, den foreslaaede Omordning af Centralarbejdsanvisningen vil blive til Gavn for Arbejdsanvisningen, saaledes at det, vi har forudsat, da den oprettedes, vil opfyldes: at den skulde virke til Gavn for den, der manglede Arbejdskraft, og for den, der havde Arbejdskraft at tilbyde. Jeg tror, de nye Forhold, Loven her vil skabe, kun kan være til Gavn for det, som er Lovens Formaal. I 1927 blev Arbejdsanvisningskontoreernes Omraade stærkt indskrænket. Det, som vil ske her, er, at vi ikke alene raader Bod paa den Forringelse, som da skete, men ved at ændre Formen for Administrationen søger at udbygge den til det bedst mulige, og jeg haaber, det vil blive til Gavn baade for dem, der mangler Arbejdskraft, og for dem, der søger Arbejde.

Jeg skal saa nævne nogle af de andre Punkter, som Lovforslaget tilsigter at ændre i den nugældende Lov. Der er først Restancefristen. Den er ikke fastsat i den gældende Lov, men Regelen har været 4—6 Ugers Restancefrist. Nu skal det fastsættes i Loven, at Restancefristen kun maa være 4 Uger. Det er efter min Formening et Ordensspørgsmaal, som jeg ikke tror kan skabe Strid nogen Steder. Det næste, der sker, er, at Søndagsunderstøttelsen ændres. Den gældende Lov forudsatte, at der kan

betales Understøttelse for alle 7 Dage i Ugen. Det ændres nu til at være 6 Dage pr. Uge, men naturligvis saaledes, at den daglige Understøttelse derefter forhøjes med en Sjattedel, saaledes at 6 Dages Understøttelsen bliver lig den nuværende 7 Dages Understøttelse. Jeg tror, at denne Bestemmelse kun kan skabe Tilfredshed. De gældende Regler om Søndagsunderstøttelse har i visse Forhold skabt Vanskeligheder baade for den, der skulde i Arbejde, og for den, der skulde bruge Arbejdskraft. Jeg synes ogsaa, det er mere retfærdigt, at det er de tabte Arbejdsdage, der skal ydes Understøttelse for.

Til disse Ændringer kommer nogle faa andre af ikke stor Betydning, som jeg ikke skal komme nærmere ind paa.

Jeg har nu omtalt det væsentligste i Lovforslaget. Jeg tror, at det sikreste ved det er, at det vil paaføre Staten meget store Udgifter til den omfangsrige Administration, vi skaber. Ja, jeg tror ikke, Udgifterne vil staa i Forhold til det, vi opnaar ved den indviklede Kontrol, vi gennemfører. Jeg sagde i Begyndelsen af min Tale, at jeg beklager, det er nødvendigt, at vi i det hele taget skal beskæftige os med den nuværende Lov. Naar vi gør det, er det, som jeg sagde, efter Krav af Venstre. Det lader sig ikke bestride, at Arbejderne anser de her foreliggende Lovforslag for et Forsøg paa væsentlig Forringelse af den sociale Lovgivning til Skade for dem og til Gavn for hvem, spørger jeg. Men jeg forudsætter, som jeg tidligere har sagt, at Lovforslaget gaar i et Udvalg. Jeg har nu nævnt nogle Indvendinger, som jeg synes er saglige, vedrørende de Ændringer, der ved Lovforslaget tilsigtes i Loven. Jeg har udtalt det Haab, at det skal kunne lykkes os i et Udvalg i Enighed at ændre de Bestemmelser, jeg har omtalt, saaledes at det Lovforslag, vi til sin Tid skal vedtage, er af den Beskaffenhed, at det ikke ved sin Vedtagelse skaber Splittelse i det danske Folk. Den nuværende Situation kræver efter min Formening Enighed og Sammenhold.

Ejnar Kjær: Inden jeg gaar over til i Enkeltgheder at beskæftige mig med det Lovforslag, vi her har til Behandling, skal jeg fremsætte nogle almindelige Betragtninger angaaende det Revisionsarbejde, som Lovforslaget er et Resultat af. Jeg vil begynde med at minde om, at vi inden for Venstre i 1933 stemte for Socialreformen. Det Ansvar, vi dengang paatog os, ønsker vi ikke nu at løbe fra. Alt taget i Betragtning finder jeg, at man gjorde Ret i at stemme